

1

Line løftede hovedet og så gennem trådglaset i døren. Hun kunne se ham for enden af gangen på den anden side. Tom Kerr. Han kom gående mod hende med en fængselsbetjent foran sig og en bag sig.

Han havde forandret sig.

Efter anholdelsen og under retssagen for fire år siden havde hans ansigt været i alle medier. Glatbarberet med mørke øjne og tykt, kortklippet hår. Velplejet i forsøget på at efterlade et godt indtryk. Nu lignede han mere den mand, han egentlig var. En, der var i stand til det, han var blevet spærret inde for. Skuldrene var bredere, brystkassen skudt længere frem. Håret hang ned i panden. Ansigtet var blegt og skæmmet af uren hud. Blikket skulende, mens han smaskede på et tyggegummi med åben mund. Skummende spyt havde samlet sig i den ene mundvig.

Så var han fremme ved døren, der skilte ham fra de ventende politifolk. Nøgler raslede. Tom Kerr bevægede hovedet fra side til side, hævede skuldrene og rullede med dem, som om han ville løsne de stive muskler.

Line så hen på Adrian Stiller, der sendte hende et nik.

Hun løftede kameraet, gjorde sig klar og trådte et skridt tilbage.

En kold trækvind fulgte med, da fængselsbetjenten åbnede døren. Tom Kerr formede munden til et smil, som om han netop havde hørt nogen sige noget, der behagede ham. Så trådte han hen over dørtærsklen. Line indfangede ham med linsen og begyndte optagelsen. Han var i blå jeans, en grå T-shirt og en mørk træningsjakke.

Adrian Stiller trådte et skridt frem og kom ind i billedet. Han var et halvt hoved lavere end manden foran sig. I den ene hånd

havde han en dokumentmappe, i den anden en radiosender, og det var derfor ikke naturligt for de to mænd at give hånd.

“Tom Kerr,” sagde Stiller i en formel tone. “Du har erklæret dig villig til at medvirke i en strafferetlig undersøgelse.”

Han kastede et blik mod kameraet.

“Alt, hvad du siger, vil blive optaget på video og indgå som en del af din formelle forklaring. Du kan modtage rådgivning og konferere med din forsvarer undervejs, uden at det bliver optaget.”

Line zoomede ud, så Claes Thancke også kom med i billedet. Advokaten var klædt i et mørkt jakkesæt og havde et par sorte sko på, der var uegnet til det, der ventede dem.

Han havde ført mange kontroversielle sager. Hans klienter hørte til blandt de hårdeste kriminelle. Dem samfundet måtte beskytte sig imod. Han havde ry for at være en dygtig forsvarer, men Line havde aldrig brudt sig om den måde, han i medierne bagatelliserede sine sager på.

“Jeg kommer til at lede udgangen,” fortsatte Stiller. “Vi vil begge være udstyret med en mikrofon og en sender for at sikre en optagelse af din forklaring.”

Han gjorde en bevægelse med hånden, som senderen lå i.

“Den vil jeg sætte fast på dig nu.”

Tom Kerr svarede med et nik. Stiller rakte ham den lille mikrofon, så han selv kunne stikke den ind under T-shirten og fæstne den til linningen i halsen. Så gik han rundt om ham og gav sig god tid til at sætte senderen fast i bæltet omme på ryggen.

“Vil du sige et eller andet, så vi kan se, om den virker?”

“Test, test,” sagde Kerr.

Hans stemme var ru som grus.

Line tjekkede lydniveauerne på kameraets indgang og sendte Stiller et nik. Hun havde batterikapacitet til 12 timers optagelse. Det var længere, end hun havde babysitter.

“Har du noget med dig?” spurgte Stiller.

“Hvad mener du?” spurgte Kerr.

“Har du noget på dig? I lommerne?”

“Nej.”

Stiller tog et par latexhandsker frem fra baglommen.

“Jeg bliver nødt til at tjekke.”

Kerr strakte hænderne op over hovedet med en trænet bevægelse. Stiller strøg hånden hen over ydersiden af bukserne.

“Åben munden!”

Tom Kerr stak tungen ud og løftede den mod ganen for at vise, at han ikke havde noget skjult i mundhulen.

“Tag skoene af,” fortsatte Stiller.

Kerr satte spidsen af den ene gummisko mod hælen på den anden og trådte den af.

“Jeg har siddet inde i fire år,” sagde han og trådte den anden sko af. “Tror du, jeg har fundet noget herinde, som jeg gerne vil smugle med mig ud?”

Stiller samlede skoen op uden at svare og blev stående med ryggen halvvejs vendt mod kameraet, mens han undersøgte den.

Line så op fra kameraet og betragtede hans ryg og de hårde muskler under den tynde skjorte.

“Fint,” sagde han og satte skoene foran fangen. “Foruden chaufføren og kamerakvinden bliver vi seks mand i bilen ud over dig.”

Han trak latexhandskerne af og så sig om efter en skraldespand, men fandt ikke nogen.

“Vicepolitikommisær Gram vil have ansvaret for sikkerheden under udgangen,” sagde han og pegede på en politimand i kedeldragt.

Line fik ham med i billedet.

Gram stod klar med et par hånd- og fodjern. Han gik hen til fangen og gav tegn til ham om at række armene frem.

Kerr henvendte sig til Stiller.

“Skal jeg også have jern på fødderne?” spurgte han opgivende.

“Det bestemmer han,” svarede Stiller med et nik mod Gram.

Det virkede som en aftalt rollefordeling, hvor den uniformerede politimand tog sig af den konfronterende del.

“Du anses for at udgøre en flugtrisiko,” fastslog han brysk.

Advokaten slog ud med armene.

“I er otte mod en, alene i bilen,” argumenterede han. “Og sikkert endnu flere på stedet. Burde det virkelig være nødvendigt?”

“Det er ikke til diskussion,” svarede Gram. “Du har sendt en klageskrivelse til Politidirektoratet og fået medhold i, at denne udgang skal foregå ubevæbnet.”

“I ved udmærket godt hvorfor,” fortsatte advokaten. “To betjente affyrede deres våben under anholdelsen, uden at det på nogen måde var berettiget. Kun tilfældigheder gjorde, at han ikke blev skudt.”

Gram ignorerede ham og stirrede Tom Kerr i øjnene.

“Åben bæltet,” sagde han.

Kerr gjorde, hvad han fik besked på. Line bevarede billedbeskæringen og dokumenterede, hvordan Gram trak en lænke med en bøjle på ned langs indersiden af det ene bukseben og låste den om anklen. Den anden ende blev hængt fast til håndjernene.

Der var en reel risiko for, at Tom Kerr ville forsøge at flygte. Han var idømt 21 års forvaring med en afsoningsperiode på minimum 15 år. Det betød, at når minimumsperioden udløb, kunne straffen forlænges med op til 5 år ad gangen, så længe retten vurderede, at der var en overvejende risiko for, at han ville begå ny kriminalitet efter en løsladelse. I realiteten kunne forvaringsdommen indebære fængsel på livstid. Han havde intet at tabe ved at forsøge at stikke af.

“Er vi klar?” spurgte Stiller.

Gram nikkede og gav besked over politiradioen. En af fængselsbetjentene låste den næste dør op for at sluse dem ud til den ventende minibus.

Line havde holdt sig på afstand og kun nærmet sig Tom Kerr via kameranlinjen. Nu kom han mod hende. Hånd- og fodjernene fik ham til at gå med korte skridt og gjorde hans gang klodset. Da han passerede Line, vendte han sig mod hende og kastede et blik lige ind i kameraet. Han var så nær, at hun kunne mærke lugten fra ham. En sur og indelukket lugt som i et hus, der havde stået tomt i lang tid.

“Derhenne,” sagde Hammer og pegede.

Den grusbelagte sidevej var afspærret af en politibil. William Wisting sænkede farten, blinkede til siden og standsede i vejkan-
ten.

Den anden bil bakkede for at give plads. Sideruden gled ned, og en ung politikvinde stak hovedet ud. Hun var en af de nyan-
satte i patruljesektionen, men han kunne ikke komme på navnet.

Wisting kørte op på siden af den og trykkede sin egen siderude
ned. Marlene hed hun. Marlene Koht.

“De er endnu ikke kommet,” oplyste hun.

“Vi er tidligt på den,” sagde han. “Har der været nogen trafik?”

Marlene Koht rystede på hovedet.

“Vi har holdt her i tre timer,” svarede hun og løftede et clip-
board fra skødet. Der sad et stykke papir på med en kort liste over
navne på de folk, der var kørt ind eller ud.

“Der har kun været lokale,” forklarede hun.

Hammer lænede sig frem i passagersædet og så på hende.

“Og ingen presse?” spurgte Hammer.

“Ingen presse,” forsikrede Marlene Koht.

Wisting takkede med et nik. Nogle småsten slog op mod
hjulskærmene, da han startede motoren igen og kørte videre.

Markerne lå sortpløjede til begge sider. Den bumlede vej førte
snart ind i tæt løvskov. De var midt i september. Nogle af træerne
var allerede begyndt at gulne og tabe deres blade.

Vejen fulgte et lavt stengærde. Her og der var der små afstik-
kere ind til et sommerhus. Efter et par minutters kørsel kom de
hen til en åben plads langs vejen, hvor resterne af et gammelt sav-
brug lå midt ude på en eng.

Wisting vendte bilen og parkerede den, så han ikke holdt i vejen for de andre, når de kom.

Klokken var 10.50.

Han åbnede bildøren, tog fat om dørkarmen med begge hænder, trak sig op og stod ud. Det var en mild efterårsdag med høj sol. Et kort øjeblik stod han stille og lyttede til fuglekvidder fra et sted i nærheden, inden han smækkede døren i bag sig, gik hen foran bilen og lænede sig op ad kølerhjelm.

Hammer stillede sig ved siden af ham og stak hænderne i buk-selommerne.

“Hvad tror du?” spurgte han.

“Det kan godt være rigtigt,” svarede Wisting og missede mod småskoven på den anden side af engen.

Han og Hammer havde været her for fire dage siden og gået ad adskillige af de små stier. De kendte terrænet. Eftang. En halvø med næsten 5.000 kvadratkilometer småkuperet skov og landbrug. Mod øst strakte der sig et sumpet område, indtil Ulaveien dannede en naturlig afgrænsning. I alle andre retninger endte landskabet ved en kystlinje, der vekslede mellem flade klipper og lave bugter med sandbund.

Hun kunne ligge derude et sted.

Taran Norum.

Hun var 19 år, da hun forsvandt i Bekkelaget på vej hjem fra en fest med nogle veninder fra klassen. Der var tale om knap 600 meter gennem hendes eget nabolag. Eftersøgningsaktionen blev sat i værk ved totiden næste dag. Alt, hvad man fandt, var hendes telefon og en sko.

Der var intet, der knyttede Tom Kerr til forsvindingen, men to måneder forinden var Thea Polden forsvundet på samme måde fra et boligområde i Stovner. Flere havde påpeget lighederne, men spekulationerne var for alvor taget til, da Salwa Haddad forsvandt på vej hjem fra sin kæreste i Hellerud. Tre piger på samme alder forsvundet på samme måde. Thea Polden og Salwa Haddad var blevet fundet groft mishandlet og dræbt ved Nøkle vann. Taran Norum var nummer to, der forsvandt, men under optrevlingen af

sagen og under de efterfølgende retssager blev hun omtalt som det tredje offer. Hende der aldrig var blevet fundet.

“Hundene burde jo have fundet noget, da de var her,” påpegede Wisting.

Hammer tog en snus ud fra overlæben og smed den i en bunke med gråt savflis.

“Det er snart fem år siden,” indvendte han. “Jeg ved ikke, hvor gode de er. Desuden er det jo ikke sikkert, at hele hendes krop ligger samlet et sted. De andre blev jo parteret.”

Wisting skrabede tankefuldt med skosnuden i jorden. Det var fem dage siden, at de blev varslet om, at Tom Kerrs tredje offer kunne være blevet skjult i deres politidistrikt. En medindsat havde kontaktet fængselsledelsen og sagt, at Kerr havde tilstået drabet på Taran Norum over for ham. Konfronteret med anklagerne havde Kerr overraskende indrømmet det over for efterforskerne i Kripes' Cold case-gruppe, og han havde erklæret sig villig til at vise, hvor han havde begravet hende.

“Jeg ved ikke, hvad Tom Kerr pønser på,” fortsatte Hammer. “Men jeg tror ikke rigtig på, at han oprigtigt ønsker at samarbejde med politiet.”

“Strategi,” bemærkede Wisting.

Kerr havde forlangt at blive forflyttet fra forvaringsanstalten til mildere afsoningsforhold i Halden Fængsel i bytte for tilståelsen. Det ville betyde, at han undgik at skulle omgås mentalt syge fanger, og det ville give ham større muligheder for at tage en uddannelse. En uforbeholden tilståelse ville blive betragtet som et opgør med fortiden, og den slags ændring i adfærd og holdning var nødvendig, når en prøveløsladelse senere skulle overvejes.

Wisting havde ingen tro på, at det på sigt ville hjælpe ham med at slippe ud af fængslet. Tom Kerrs handlinger var så brutale og så gennemsyret af ondskab, at der skulle langt mere til, for at han kunne blive sluppet ud i samfundet igen.

Forhandlingerne med Kerr havde involveret både Rigsadvokaten og Politidirektoratet. De havde strakt sig over flere uger. Selv havde han aldrig haft noget med Kerr at gøre. Det var Oslo

politidistrikt, der havde efterforsket drabene. Kerr havde intet med Wistings politidistrikt at gøre, men nu havde han udpeget Refsholt savbrug som udgangspunktet, når han skulle lede dem til sit tredje offer.

Han havde tydeligvis været der før. Han kunne give en indgående beskrivelse af engen, det gamle savbrug og resterne af maskineriet, der stadig stod der, men havde ikke givet nogen forklaring på, hvorfor han havde valgt netop det sted.

Der kom liv i politiradioen i Hammers bælte. Minibussen med Kerr meldte sin ankomst ude ved hovedvejen.

Så snart Kerr havde nævnt savbruget, var området omkring det blevet gennemløst af lighunde i håb om at komme ham i forkøbet. Det havde ikke givet noget resultat og var blevet brugt som argument af dem, der mente, at tilståelsen og udgangen skulle bruges til et flugtforsøg. I løbet af morgentimerne havde man etableret en kontrolpost på vejen derind, og flere civile politibiler var placeret på de omkringliggende veje. De havde taget alle forholdsregler.

Den sorte minibus blev ledsaget af to patruljevogne. Bag dem kom advokaten i en Mercedes med tonede ruder.

Da bilerne standsede, begyndte en politihund at gø i sit bur bag i en af dem.

Adrian Stiller stod først ud. Der havde ikke været nogen aktiv efterforskning af Taran Norums forsvinding i fire år. Alle sten var blevet vendt. Sporene var blevet kolde, og sagen var rutinemæssigt blevet overført til Kripos' Cold case-gruppe. Dermed havde Stiller fået ansvaret for den nye efterforskning.

Wisting trykkede ham i hånden. Det samme gjorde Hammer.

“Helikopteren?” spurgte Stiller og så op mod den blå efterårshimmel.

“Den nye helikopter er blevet sendt til en eftersøgningsaktion ved Kongsvinger,” forklarede Hammer. “En 9-årig er blevet væk. De kan være her i løbet af 35 minutter. Den gamle er på værksted. Gram er underrettet.”

Hammer nikkede mod den store politimand, der stod i minibussens døråbning og talte i telefon. Kittil Gram havde været med til de planlægningsmøder, hvor opgaverne var blevet fordelt. Under selve udgangen skulle Wisting og Hammer blot være observatører.

“Jeg ville gerne have haft en overflyvning med varmesøgende kamera for at se, om der var personer ude i området,” sagde Stiller.

Han gik hen til Gram. Efter en kort rådslagning så det ud til, at de besluttede sig for at fortsætte. Gram gav kort nogle ordrer. Patruljehunden blev taget ud, og folk i minibussen begyndte at stige ud. Først to politimænd og derefter en politikvinde. Han nikkede kort til den kvindelige betjent. Maren Dokken. Hun havde været i efterforskningsafdelingen en kortere periode og gjort sig

positivt bemærket. Hun havde det analytiske blik, der var nødvendigt for at udskille vigtige detaljer. Hun ville blive en god efterforsker, men indtil videre arbejdede hun i patruljesektionen.

Line kom ud med kameraet. Wisting lagde armene over kors. Han brød sig ikke om, at hun var involveret. Brød sig ikke om, at Stiller havde hyret hende.

Deres professionelle veje havde før krydset hinanden. Hun som journalist, han som efterforsker. Deres rollefordeling havde i begge tilfælde været tydelig, og begge havde integriteten i behold, men han ønskede ikke, at hun kom så tæt på et menneske som Tom Kerr, så tæt på ondskaben.

Line tænkte længere og større end ham. Hun havde sikret sig rettighederne til senere at kunne bruge optagelserne til en dokumentarfilm og var i kontakt med et produktionsselskab, der var interesseret i hendes idé. Det var ikke svært at forstå. Det, Tom Kerr havde gjort, var usædvanlig bestialsk, og retssagen mod ham havde ikke besvaret alle spørgsmål. Langt fra. Tom Kerr havde haft en ukendt medhjælper. Ham kaldte medierne for Den Anden.

Wisting havde indvendt, at projektet ville medføre en sammenblanding af alt for mange roller. Hun ville ikke kunne arbejde med en dokumentar parallelt med en opgave for politiet. Line var indforstået med, at engagementet for Kripos formelt skulle være afsluttet, inden hun kunne gå videre med dokumentaren, men mente, at hendes tilstedeværelse under Tom Kerrs udgang ville være et unikt fortællegreb. Det lå under alle omstændigheder et stykke ud i fremtiden. Først skulle drabet på Taran Norum opklares, og Tom Kerr idømmes sin endelige straf. Det kunne tage år, men det var en proces, Line ønskede at følge.

Wisting sluttede sig til de andre. De blev stående i en halvcirkel foran minibussen. Tom Kerr dukkede op i døråbningen. Hans fodlænke raslede, da han tog det sidste skridt fra trinbrættet og ned på jorden.

Han blev stående. Løftede hovedet, så op på himlen og så rundt på alle personerne, der var der på grund af ham. Blikket standsede ved advokaten.

“Vi må tale sammen,” sagde han.

Claes Thancke trådte et skridt frem og så hen på Stiller.

“Hvor kan vi gøre det uforstyrret?” spurgte han.

“I kan gå ind i bussen igen,” foreslog Stiller.

Thancke så skeptisk ud, som om han mistænkte, at den blev aflyttet.

“Kan vi gøre det i min bil?” spurgte han.

Stiller så på Gram.

“Hvis jeg får bilnøglerne,” svarede han.

Thancke gravede dem op af lommen og smed dem over til politimanden i kedeldragt.

“Tag lyden,” bad Tom Kerr.

Adrian Stiller gik hen til ham, trak ledningen ud af mikrofonen og tog senderen, mens Kittil Gram undersøgte kabinen i advokatens bil.

“På bagsædet,” sagde han og holdt døren åben.

Advokaten og hans klient satte sig ind i bilen. De uniformerede politifolk stillede sig op omkring den.

Claes Thancke var forsvarer i tredje generation og en af landets mest kontroversielle advokater. Wisting var stødt på ham i et par sager og syntes egentlig godt om ham. Han var omdiskuteret, udskældt og havde provokeret ved blandt andet at tale for legalisering af narkotika, indføring af aktiv dødshjælp, tilladelse af prostitution og fjernelse af den seksuelle lavalder. De holdninger provokerede mange. Han havde måttet tåle at blive kaldt en gammel gris og en kvindehader, men Wisting respekterede ham som en vogter af minoritetsholdninger og anså ham for at være en gevinst for retssikkerheden. Han var en markant og uforfærdet advokat, der stod op for de svage og udstødte i samfundet og påtog sig de upopulære sager. Han var fordomsfri og bekymrede sig om sine klienter. En stor del af dem var mennesker, der blev set ned på og foragtet. Pædofile, voldtægtsforbrydere, mordere, racister og hustrumishandlere.

Tom Kerr var en af dem. Han var efterhånden blevet 43 år. Den første gang, Thancke forsvarede ham, var for 25 år siden. Der var

han blandt andet blevet dømt for 7 tilfælde af beluring og for at have taget livet af adskillige kæledyr. Wisting havde læst op på det. I retten havde han forklaret, at han fik afløb for sin vrede, når han plagede og dræbte dyr.

Wisting kunne lige ane konturerne af de to bag de tonede bilruder. Af og til var der en bevægelse, som om en af dem pegede eller forklarede et eller andet.

“Hvad taler de om?” spurgte Hammer opgivende. “De havde jo en time sammen i fængslet inden afgang.”

Wisting overvejede at gå hen til Line, men i det samme gik bildørene op. Claes Thancke rettede lidt på sin habitjakke. Tom Kerr stod afventende. Stiller gik hen til ham og kobledede mikrofonen til radiosenderen igen. Line satte sine hovedtelefoner på plads.

“Er du klar?” spurgte Stiller.

Kerr nikkede og spyttede på jorden. Så løftede han hænderne så højt, håndjernene tillod det, og pegede mod en sti på den anden side af engen.

“Vi skal den vej,” sagde han.

Stien var ikke blevet brugt ofte. Line gik som nummer fem lige bag Stiller, og hun måtte jævnligt skærme sig mod nærtstående træers grene, som svingede tilbage, efter at dem foran hende havde passeret.

Hun havde lært Adrian Stiller at kende gennem to sager. Første gang var, da hun stadig var ansat på VG og havde lavet en podcast om en uopklaret kidnapningssag fra 80'erne. Den anden gang var sidste år, hvor hun var engageret i en særlig efterforskningsgruppe, som skulle opspore kilden til et større pengebeløb, der blev fundet på et landsted ejet af en afdød politiker. Hun havde bidraget til opklaringen af begge sager.

Stiller havde vist sig som en grundig efterforsker, men hun havde også erfaret, at han altid havde en bagtanke med det, han foretog sig.

Det her var den tredje opgave, hun løste for ham og Cold case-gruppen. En havde drejet sig om at levere illustrative billeder til en intern publikation. Og en havde været at dokumentere en rekonstruktion, hvor en mand havde tilstået et næsten 12 år gammelt mord.

Den her var anderledes.

Da han ringede til hende for en uge siden, havde hun først tænkt, at det var for at invitere hende ud. Det havde ligesom ligget i luften, og hun havde forberedt sig på, hvordan hun skulle takke nej. Han var attraktiv, og aldersforskellen mellem dem var ikke stor. Han var kun seks år ældre end hende. Men hun ville gerne bevare det professionelle forhold, de havde oparbejdet.

Det lange følge bevægede sig op ad stien, uden at nogen sagde noget.

Line vidste ikke, hvad Tom Kerr havde fortalt om drabet på Taran Norum, men hun vidste, hvad han havde gjort ved de to andre ofre.

Det var umenneskeligt og sadistisk. Begge piger var blevet holdt fanget i flere dage. De var blevet udsat for seksuel tortur og pint ihjel. Der var tale om gentagne voldtægter, også med brug af forskellige redskaber. Nogle af dem var blevet varmet op, inden han havde ført dem ind i dem. Både tarme og urinveje var blevet flænget op og ødelagt indvendigt. Desuden viste obduktionen, at brystvorterne var blevet revet af med en tang, mens ofrene stadig var i live. Efter at have dræbt dem havde han parteret ligene. Hoved, arme og ben var blevet adskilt fra resten af kroppen, sikkert for at gøre det lettere at slippe af med ligene.

Hun vendte sig om uden at dreje kameraet og så, at hendes far gik som en af de bageste. Han virkede gammel og langsom i bevægelserne. Havde Kerr ikke gået med fodlænke, ville hendes far formentlig være sakket bagud.

Et træ var væltet omkuld af vinden og lå hen over stien. Kerr måtte have hjælp til at komme over det.

“Stiller!”

Det var hendes far, der råbte.

“Ja?”

“To ord, inden vi går videre?”

Adrian Stiller bad følget gøre holdt. Hendes far kom op til ham. Line hørte den lavmælte samtale i hovedtelefonerne via Stillers mikrofon.

“Jeg bryder mig ikke om det her,” sagde faren. “Vi er over 100 meter henne ad stien. Det er ikke logisk.”

“Hvad tænker du på?” spurgte Stiller.

“De andre fundsteder lå mindre end 20 meter fra det sted, hvor han satte bilen fra sig. Hvorfor skulle han have båret det her lig så langt væk?”

Stiller sendte et langt blik tilbage ad stien, vendte sig så om og så fremad.

“Er der langt endnu?” spurgte han.

Line zoomede ind på Kerr og hørte gennem sine hovedtelefoner, hvordan han smaskede, før han på ny spyttede.

“Nej,” svarede han.

“Hvor langt er det?”

Kerr trak på skuldrene og tog sig god tid, inden han svarede:

“Et par hundrede meter. Vi kommer til et gammelt fåregærde på højre side. Der er en åbning i det. Så er vi lige i nærheden.”

Stiller tog et par skridt hen imod ham.

“Hvorfor bar du hende så langt væk fra vejen?” spurgte han.

“For at hun ikke skulle blive fundet,” svarede Kerr. “Det lykkes da meget godt, ikke?”

“Jeg ved, hvilket gærde han taler om,” hørte Line sin far sige. “Det er mindst 300 meter længere.”

Gram kom hen til dem.

“Hvad gør vi?” spurgte han.

Stiller nåede ikke at svare, før Claes Thancke blandede sig:

“Beklager, hvis det bliver for langt for jer at gå, men han må næsten have lov at vise, hvor det er, hun faktisk befinder sig,” sagde han i en ironisk tone.

“Det her burde have været afklaret tidligere,” mente Gram.

“Det var information, han ikke ville give os på forhånd,” forklarede Stiller. “Hverken hvilken retning vi skulle gå, eller hvor langt.”

Der lød en raslen af lænker længere fremme på stien. Fodjernet gjorde, at Tom Kerr måtte bøje hovedet ned til hænderne for at kunne klø sig i panden.

“Vi fortsætter,” afgjorde Stiller.

Kittil Gram sendte hundeføreren i forvejen med besked om at gå hen til fåregærdet. De andre fortsatte i Tom Kerrs tempo. Efter nogle få meter snublede han over en rod. Han faldt forover og forsøgte at afbøde stødet, men det forhindrede fodlænken. Han fik vredet sig om på siden, så han ramte jorden med højre skulder først.

To mænd måtte hale ham op igen.

“Er du okay?” ville Stiller vide.

Kerr svarede ikke, men lavede nogle bevægelser med overkroppen i et forsøg på at ryste skidt fra jorden af sig.

“Den her fodlænke er ikke designet til at gå omkring i en skov med,” indvendte Claes Thancke. “Det burde da ikke være nødvendigt at udsætte min klient for fare. Han samarbejder og er her for at assistere politiet.”

“Det her er en del af samarbejdet,” bemærkede Kittil Gram og tjekkede, at håndjernene sad som de skulle. “Fortsæt.”

De gik videre. Tom Kerr satte fortsat tempoet. Sidste års tørre blade fik det til at rasle omkring deres fødder. Line flyttede kame-raet over i den anden hånd og bar det i hoftehøjde. Det vejede ikke mere end et par kilo, men det var tungt at holde foran sig hele tiden.

Stien blev bredere og svingede en smule mod nord. Skoven omkring dem ændrede karakter. De tætvoxende løvtræer blev erstattet af større træer med skæve, grove stammer og forvredne, krogede grene.

Tom Kerr vendte sig om og så sig tilbage. Line hørte hans vejr-trækning i hovedtelefonerne. Kort og stødvis.

Idet han vendte sig om, mistede han balancen. Den nærmeste politimand forsøgte at gribe fat i ham, men han væltede.

Line zoomede ind. Da han blev trukket op igen, blødte han fra et lille sår på kinden.

“Du har fået en hudafskrabning,” sagde Kittil Gram. “Skal vi gøre noget ved den, eller vil du gå videre?”

Claes Thancke protesterede endnu en gang mod brugen af hånd- og fodjern uden at vinde gehør.

“Lad os gå,” svarede Kerr.

Efter to minutters gang dukkede der et gammelt trådhegn op på højre side. Græsningsarealet på den anden side var tilgroet. Nogle af stolperne var rådnet væk, og dele af gærdet var ødelagt og lå i det høje græs.

Hundeføreren, som var blevet sendt i forvejen, stod og ventede ved resterne af en låge. Derfra gik der en skråning ned mod en bæk.

Følget standsede op.

“Vi skal derned,” sagde Kerr og bevægede hovedet i samme retning.

“Det her terræn er langt mere ufremkommeligt, end det vi kommer fra,” sagde Claes Thancke. “Det er utilrådeligt at bevæge sig derned i lænker. I risikerer, at min klient pådrager sig flere skader.”

Kittil Gram og Adrian Stiller gik hen til Wisting. Line rettede på hovedtelefonerne. Hun var blevet klam under dem, men beholdt dem på for at høre, hvad de sagde.

“Han har en pointe,” kom det fra hendes far.

Stiller erklærede sig enig.

Faren så på fangen og igen på Gram.

“Er du tryk ved, at vi fjerner fodlænken?” spurgte han.

Gram nikkede.

“Så længe vi beholder håndjernene på.”

“Så bliver det, som I ønsker,” sagde Stiller med et kort nik.

Tom Kerr fik besked på at løsne bæltet. Gram låste bøjlen om hans fod op og trak lænken op gennem hans bukseben. Så frigjorde han fodlænken fra håndjernene og rakte dem til en politimand med rygsæk på.

Kerr løftede hænderne op foran ansigtet og strøg den ene hånd over kinden, hvor han havde skrabet den op. Han fik blod på to af fingrene og stod et øjeblik og så på dem, før han stak dem i munden og slikkede dem rene.

Patruljehunden gav et utålmodigt bjæf fra sig. Kittil Gram gav ordre til at fortsætte.

Kerrs gang blev friere, men han bevægede sig ikke hurtigere. Han gik skråt ned over det gamle græsningsareal mod det sted, hvor bækken kom ud af skoven. Det så ud, som om der var en åbning i gærdet og et hjulspor på den anden side.

De uniformerede politifolk fulgte efter og spredte sig, som om ingen af dem ville gå nær fangen. Line så sig om efter sin far. Han og Nils Hammer dannede bagtrop. Advokaten med de glatte sko-såler var også sakket bagud.

Pludselig ændrede Tom Kerr måden, han bevægede sig på. Han bøjede knæene og lagde overkroppen frem. Line hørte en dyb indånding i sine hovedtelefoner. Så begyndte han at løbe.